

колкото имаше сили. Бѣше чувалъ, че мнозина сж се спасявали отъ вълци, като сж разпасвали пояситѣ си и сж ги пущали да се влачатъ. Обърна се, и тъй като вълкътъ още не бѣше излѣзълъ отъ дола, той посегна да разпаше пояса си, но усѣти, че навоятъ на единия му кракъ е разслабенъ. Той се наведе, за да стегне вървитѣ си, които бѣха се развили, и първото движение на ржката му около крака срещна на земята нѣщо меко, набѣбнало. Той го взе и го погледна отблизо: вета мешинена пунгия, ржцетѣ му напипваха пари. Той я стисна въ ржката си, но не завърза вървитѣ на навоитѣ си — тѣ се влачеха следъ него изъ снѣга, като дълга черна змия. Една свѣткавична мисль мина презъ ума му: не бѣха ли го спасили тия върви, както се влачеха следъ него ?

Той забърза напредъ, обърна се и мислѣше, че вълкътъ е вече задъ него, а го нѣмаше. Като вѣрваше, че все ще се покаже, за да спечели време докато го нѣма, той удари на бѣгъ. После се обърна пакъ: вълкътъ и тоя пжтъ го нѣмаше. Още на единъ-два пжти той премина тичешката доста голѣмо разстояние. Изведнажъ предъ него заскърца кола. Огледа се и разбра, че е излѣзълъ на шосето. Една каруца вървѣше предъ него, виждаше се и човѣкътъ на нея. Тогава Нейчо се спрѣ. Разсѣмваше се. Той отвори кесията и поглед-